

Suopuustot ja puun tarjonta

Jarmo Eronen

**Suometsätieteen emeritusprofessorit S. Kaunis-
to, E. Paavilainen ja J. Päivinen eivät yhtyneet
allekirjoittaneen kriittisiin näkemyksiin suo-
ojituksen tuloksista (Tieteessä tapahtuu 8/2006)
vaan viittaamalla mm. 1980-luvulla tehtyihin
laskelmiin valavat uskoa siihen, että suopuus-
tojen sadon lisäys hyödyttää merkittävästi kan-
santalouttamme.**

Tällaisilla kirjoituksilla on epäilemättä roh-
kaiseva vaikutus niihin kymmeniin tuhansiin
metsänomistajiin, metsäammattilaisiin, koneura-
koitsijoihin, tutkijoihin, ministeriöiden virkamie-
hiin, jotka aikanaan suunnittelivat ja toteuttivat
tämän suurisuuntaisen ojitusprojektin. Heidän
työtäänhän ovat vähätelleet ja arvostelleet muuti-
kin kuin allekirjoittanut viime vuosina, joten roh-
kaisua tarvitaan.

Onko optimismi perusteltua? Kirjoittajat an-
tavat ymmärtää, että lukemattomat tutkimukset,
joita on metsätieteessä asiasta tehty, todistavat
toiminnan kannattavaksi. Kannattavuus ei sel-
viä tutkimuslaitoksissa vaan puumarkkinoilla.
Tällöin ei ole ratkaisevaa, kuinka paljon taksee-
rauksissa on mitattu suopuuston kasvuksi vaan se,
millä kustannuksilla puu on saatavissa teh-
taille.

Metsäntutkimuslaitos selvitti vuoden 1998
kustannustasolla, paljonko ojitusalueiden ensi-

harvennuskohteista olisi kustannuksiltaan kilpai-
lukykyistä. Konekorjuuna tulos oli 6 % kohteista,
metsurikorjuuna 21 % [1], siis valtaosaa kohteista
ei kannata harvennushakata. Tällöin nousee esiin
kysymys näiden puustojen tulevaisuudesta. Suo-
puustojen jatkuvan tuottokyvyn ylläpito vaati-
si mittavia uhrauksia kalliisiin harvennuksiin
ja kunnostusojitukseen tulojen siirtyessä yhä pi-
temmälle tulevaisuuteen eli siksi, kunnes puus-
tot ovat kasvaneet tukkien mittoihin. Pelkään,
että nykyisillä pääoman tuottovaatimuksilla ei
tähän löydy rahoitusta, joten on vaikea uskoa,
emeritusten tavoin, että nykyään harvennusta
vaativien ojitusalueiden puustolla olisi sanotta-
vaa merkitystä maamme puuhuollossa.

On ilmeistä, että ojitusalueiden hakuuunäärät
eivät koskaan yllä lähellekään niiden vuotuista
kasvua 14 milj. m³:ta, joka sitä paitsi alkaa taan-
tua kun ojitusalueet rappeutuvat kunnostusoji-
tusten ja muun hoidon puutteesta.

VIITE

- [1] Ylimartimo Mikko (2001) "Suometsien ensihar-
vennus usein kannattamatonta" *Maaseudun tul-
evaisuus*, 29.8.

*Kirjoittaja on talousmaantieteen professori Helsingin
kauppakorkeakoululla.*